

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת ויקהל - פרה
כ"א אדר ה'תשפ"ה
גיליון מס' 24 (1865)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ת"א	ה'ת"ב	מוצ"ש	ר"ת
7:09	6:29	5:15	י-ב
7:06	6:30	5:30	ת"א
7:08	6:30	5:22	ח'פ"ה

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

הכסף ולקחו

נתיב הדרש

תאות הכסף והממון הוא רוח החיה בעולם הזה, כולם רצים אחריה ולא שבעים ממנה, ובאמת כבר כתב הרמב"ם ז"ל שזה נחין ליישוב העולם כי לולא השגעון הזה של רדיפה אחר הכסף, לא היה מתקיים העולם.

אבל בכל זאת, איש הרוח, בראותו אנשים משתגעים כאלה, לא נמשך אחריהם, אלא מסתכל בהם ובמעשיהם ולומד מזה מוסר, שאם הם בעבור טוב מדומה שכלה ונפסד מורחים יום ולילה, על אחת כמה וכמה צריך לעשות בשביל הטוב הנצחי.

נאמר בפרשתנו "קחו מאתכם תרומה לה" (לה, ה). ומצאנו במסורה ג' פעמים "קחו", "קחו מאתכם תרומה לה", "קחו מוסרי ואל כסף", "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'".

בספר "חידושי רבינו יוסף נחמיה" דורש את הקשר שבין הפסוקים, ובה דבריו: זה שאמר הנביא "קחו מוסרי ואל כסף" כלומר המוסר הצפון בתאות הממון, אותו תקח לך ללמוד ממנו מוסר השכל, ולא את הכסף בעצמו בתבוסה.

וזה מה שאומר הפסוק בפרשתנו "קחו מאתכם תרומה לה", כלומר: מאתכם - מהתנהגות בשר ודם תקחו התעוררות כדי להתרומם תרומה אל ה'.

וישנו עוד ענין: שיהיה האדם נזהר מאוד כדיבורו, והנביא צווה (הושע יד) "שובה ישראל עד ה' אלוהיך", שהרי הרבה אנשים עושים חשבון עם נפשם ומוצאים את עצמם כשרים וצדיקים שאין להם על מה לשוב, כי לא מרגישים כלל שהתרחקו מה'.

אבל אף אם זה נכון שלא חטאו בפועל בידיים ממש. מכל מקום, מי יאמר שהוא נקי מחטא עקימת שפתים, פה חנף, ליצנות, שקר ולשון הרע, וכבר אמרו חז"ל (ב"ב קס"ה, א) "וכלן באבך לשון הרע".

ואפילו ניצלו מזה, מכל מקום מעוון דברים בטלים מי ניצל: הלא להיות האדם בחברת איש רם המעלה, אז ישים יד לפה, יחריש ויתאפק ולא יהיו לדבר שיחת חולין, ואם כן; הלא הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ורואה תמיד במעשיו, וכל שכן במקום נורא - מקום מקדש מעט, איך ירחיב פה ולשון?

וכבר אמר קהלת (ד, יז) "שמור רגלך כאשר תלך אל בית אלקים כי ה' א' בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים" כי צריך לקחת מוסר על כל פנים מדרך העולם ומורא בשר ודם.

וזה שצווה הנביא: אם לא תדעו על מה לשוב - "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" - על מה שפגמתם נגדו ית' בדבר שפתים, הלא **מאתכם**, מנמוסי בשר ודם, ראוי שתקחו תרומה לה' - יראת הורמונות לפניו ית"ש.

משנכנס אדר מרבין בשמחה

בשבת זו קוראים אנו בתורה את פרשת 'פרה אדומה'. מצוה זו נאמרה בלשון חוקה כנאמר "זאת חוקת התורה וגו' ויקחו אליך פרה אדומה" וגו'.

בספר "ישמח ישראל" מביא הסבר לכך בשם הרה"ק מווארקא זי"ע; שפרה אדומה באה לתקן את הטא העגל, כי מעשה העגל נעשה מחמת חסרון אמונה - שלא האמינו בה' המוציאם ממצרים ובמשה, ולכן הוצרכו לעשות תשובת המשקל, ולהיות באמונה חזקה.

ומפני כך צווה הקב"ה את מצות פרה אדומה - שהיא חוקה בלי שום טעם נגלה, כדי שיקיימו מצוה שהיא בלי טעם.

וזה פירוש דברי רבינו משה הדרשן, 'תבא אמה' - היינו פרה אדומה שהיא מורה על תוקף האמונה, 'ותכפר על צואת בנה' - על הטא העגל שנעשה מחמת חסרון האמונה.

בזמנינו שאין לנו את מצות פרה אדומה, עלינו לנסות לקיים את ענין זה, על ידי קיום ציווי ה' גם בדברים שאין אנו מבינים, ולקיים את דברי חכמים באמונה שלימה וללא הרהור אחר דבריהם.

ויהי רצון שנוכח בקרוב לגאולה שלימה ולהיטהר באפר הפרה ונקריב קרבן פסח במהרה בבית מקדשנו.

שבת שלום

בשבילי הפרשה

נופל תרדמה עליהם, ומבלים מוחם, אלו אין נקראים מענגים את השבת, אלא הם מענגים את עצמם בשבת.

אבל הענין הוא; שיאכל וישתה בשמחה ובטוב לבב, מאכל טוב ויפה מוטעים ומתוקן, קל העיכול, מעט הכמות ורב האיכות, ובלבד שלא ימלא כריסו, הכל לפי מה שהוא אדם, ויקום מתוך שמחת אכילתו לקבוע לימודו וכו' כפי השגתו והכנת שכלו. עד כאן מתוך דברי השל"ה הקדוש. ועל ענין זה אפשר גם כאן לומר "לעשות את השבת" – דווקא את "השבת", ולא להנאה סתם.

וישבר יוסף

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר (לו, ז)

לכאורה זה תרתי דסתרי, כי "דים" משמעו שהיה די כפי הצורך, ואילו "והותר" היינו שנשאר והיה יותר מהצורך.

אומר השל"ה הקדוש: כי כאשר איש ישראל נותן נדבה בלבב שלם, אזי שורה בה ברכת ה', שהיא מתרבה יותר מהצורך עד שנשאר ממנה עודף.

והנה, הצורך למלאכת המשכן היה רב מאוד, יותר ממה שנמצא בידי בני אדם. אך כיון שישאל הביאו נדבתם בלב טוב, והתאוו לתת כפל כפליים אלא שלא היה בידם, והצטערו על כך, אזי ה' הידוע מחשבות צירף מחשבתם הטובה למעשה, ושלה ברכה במה שנתנו ונעשה הרבה כפי שהתאוו בלבם.

וזהו אומרו "והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר", דכיון שנתנו "די" – כפי יכולתם בלב טוב, נהיה "והותר" – שהתרבה היתר שחסר, עד שנשלם כפי הצורך למלאכת המשכן.

דולה ומשקה

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וביום השביעי יהיה לכם קודש (לה, א)

בסוף פרשת "כי תשא" מדובר בענין קירון עור פני משה ופרשת המסוח, ופרשה זו מתחילה ב"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וביום השביעי יהיה לכם קודש"

ואפשר לבאר את ההקשר בין הנושאים; כי משה רבינו בענותנותו לא תלה את קירון עור פניו במעלתו, אלא במה שלמד בהר את כל התורה כולה (כה, יב וברש"י שם), ובכלל זה גם הלכות שבת.

והרי כבר ידוע מאמרם ז"ל על הפסוק "ויברך אלקים" – "ברכו באור פניו של אדם", וסבר משה רבינו ע"ה שהשבת גרמה את קירון עור פניו, ולכן אמר להם את פרשת השבת, כדי לומר להם; גם אתם תזכו לקירון עור הפנים אם תשמרו שבת כראוי לו.

ירבה תורה

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש וגו' (לה, א)

צריך להבין מדוע אמר הכתוב על מצות שביתת שבת "לעשות אותם" וכן בפרשת כי תשא (שמות לא, מז), כתוב "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת"?

ואפשר לומר, שכוונת הכתוב הוא, על מצות "עונג שבת". ואביא כאן מה שכתב השל"ה הקדוש במסכת שבת, וזה לשונו: אמרו חז"ל (שבת קיח) "כל המענג את השבת", ולא אמרו כל המענג 'בשבת', כי אדם לא יהיה כוונתו על עצמו – לעונג, רק יעשה העונג בשביל כבוד השבת. וזהו "וקראת לשבת עונג".

על כן אותם הממלאים בטנם וכו' ואחר כך מרוב מאכלם

הרב יהודה לב שלי"א
מחבר ספרי לב המועדים

**דינים מנהגים וטעמים
בעניני חג הפסח – ב**

זריחה: נוטל ידיו עובר מיכול הפרי במי מלח ונכשבת יכין המי מלח בערב שבת (משנ"ב תעג ס"ק כא) לפי שקצת פוסקים סוברים שגם בזמן הזה כל דבר שמיכולו במשקה צריך נטילה לטהר ידיו, משום שמשקים עלולים לקבל טומאה, והחמירו בלילה זה כמו פוסקים חללו.

טעם הנטילה: אע"פ שאין מקפידים בנטילה זו כל השנה, בלילה הזה אנו מקפידים. לפי שהוא חלק מהשינוי, כדי שישאלו התינוקות (הק יעקב סימן תעג – כח בשם ל"ח). **טעם אחר:** משום קדושת היום אנו מקפידים יותר בקדושה ובטהרה (לבוש תעג-י). **טעם אחר:** לפי שדורות ראשונים הקפידו לאכול בטהרה, ולכן היו נוטלים ידיהם לפני אכילה פרי במשקה, ונשאר מנהג אבותינו לעשות את הסדר כמותם ולא ביטלו מנהג זה (הנצי"ב בהקדמתו להגדת אמרי שפר). **טעם נוסף:** זכר לחיוב אדם לטהר עצמו בערב יו"ט (הגדת מהרש"א מקרלין). **טעם אחר:** לפי שצריך ליטול ידיים קודם הגדה וחלל, לכן כבר קבעוהו לפני אכילת כרפס (ד"פ תעג יב, באר היטב סימן תעג).

כרפס: ה^{טעם} בכרפס: שכרפס בהפוך הוא 'ס' פרך, כלומר שישם ריבוא עבדו בפרך (באר היטב תעג). **טעם אחר:** שאנו נוהגים בכרפס, זכר לכתונת פסים שעשה יעקב ליוסף אשר בסיבתו נתגלגלו ישראל למצרים (רבינו מנחם זמנים ח"מ פ"ח) וכרפס נוטריקון כתונת פסים (אורחות חיים כח). **טעם נוסף:** לפי שהיו מוכים בעבודת פרך ומנהג לעשות תחבישת מכרפס (שם).

הטעם בטבילה – כדי שיראו התינוקות וישאלו, לפי שאין רגילות לאכול ירק לפני הסעודה (פור תעג א). **והטעם שבמי מלח** – לפי שבחוקי מצרים היה אסור לטבול מאכל במלח, ובכדי לעשות נגד החוקים שלחם קבעו לטבול במלח (ספר המנהגים).

הטעם שבירק – הטעם שבהרו כרפס מירק ולא פרי, בכדי לפטור בכרחה את המרור (פרמ"ג תעג ב, משנ"ב תעג ס"ק כ), **והטעם שרצו לפטור ברכת המרור:** כדי שלא יצטרכו לברך על המרור ב' ברכות, משום שאין עושים מצוות חבילות חבילות (תוס' פסחים קטו ע"א) **טעם אחר:** לפי שהמרור הוא זכר לשעבוד מצרים ואין לברך על זה ב' ברכות (סדר ליל הפסח עמוד סב).

הטעם דאכילת הכרפס לפני אכילת מצה – א. לפי שאין דרך בני אדם לאכול ירקות לפני הסעודה ועל ידי כך יתמחו הילדים וישאלו (רש"י פסחים קיד ע"א). ב. לפי שזה דרך חרות למעום ירקות לפני הסעודה לעורר את התאבון (ב"ח תעג ג). כיון שעדיין לא הגיע שעת הסעודה, מועמים כדי שלא לשהות כל זמן ההגדה בלי אכילה (לקוטי מהרי"ח).

הסיבה: אוכלים שלא בהסיבה. **והטעם** לפי שהוא זכר לשעבוד (מנהגים יא, שבלי לקט).

באחת הפעמים כשאירע שהרי"מ לא טעם ממאכל ונדע שהיה במאכל זה איזה חשש של חומרה, לחשו החסידים איש באוזני רעהו על הפלא הגדול. הרגיש הרי"מ בדבר ואמר: מדוע זה תתפלאו, אין בזה שום מדרגה גבוהה. כל אחד מכם יכול להשיג הרגש זה אשר למדנו בפשיטה.

הרבי ר' בונם זצ"ל לימד אותנו כוונת האכילה בפשטות שעל כל אכילה ואכילה לבקש מהשי"ת שלא יאונה ח"ו מאכל של איסור, ולקבל על עצמנו כי במקרה ובמאכל שלפנינו יש נדנדו של איסור חלילה, מוטב לנו להיחנק ולא להינאל באיסורים. ומוי שמקבל עליו זאת באמת ובתמים, זוכה להרגיש בכל מאכל אם כשר הוא כיאות.

דרך זו של מסירות נפש, היתה רצופה וצרופה בדרך של הרי"מ מיומי הילדות ועד זקנה ושיבה. עוד בהיותו ילד רך בשנים, ילד שעשועיו של המגיד הקדוש מקווינין שעל ברכיו גדל, שיחק עם הילדים במשחק "התופסת" ברחוב הנהר, והנה בשמץ מרוצתו קפיץ הרי"מ לתוך הנהר הזורם. עוברים ושבים משהו משלולית הנהר כשהוא רטוב עד לשד עצמותיו. מה לך יצחק מאיר שקפצת לתוך הנהר הוועק? – שאלוהו.

ראיתי – ענה הצדיק בתמימות קדושתו – שתי נשים מגיעות ממול והרי הו"ל אוסרים לעבור בין שתי נשים, ולכן הסתכנתי בנפשי שלא לעבור חלילה על מצוה דרבנן.

תפילתו היתה נסמרת ונלהבת עד כלות הנפש, ומן הנמנע היה שיתפלל בציבור. מרוב מסירות נפשו הנכספת, היה משתמח על הריצפה בפישוט ידיים ורגליים. עדים סיפרו שבאחת הפעמים כשאמר רבי יצחק מאיר את התפילה לאחר הקמורת של "אבוי היה מסדר סדר המערכה... ואיברים למנחה", נדעזע כל גופו הקדוש וארכובותיו דא לדא נקשן, עד כי חיל ורעדה אחזה את השומעים ולא ידעו נפשם מהדרת קודש. אחד השומעים העיד: "כל ימי חי לא אשכח רגע נשגב זה, בשמעתי את רבי ומורי אומר את שתי המלים "ואיברים למנחה" (אלפי שנים).

אמר פעם: "בימי חורפי דחוק הייתי מאוד בפרנסתי, ואמנם אלמלי הפצתי היו מן השמים ממלאים רצוני ונותנים לי בשפע מעות ועשירות, אבל לא רציתי בכך. אמרתי לנפשי: מוטב אעשה אני רצון שמים, ולא שבשמים יעשו רצוני..." (מסוד שיח חסידים). נסתלק בכ"ג באדר שנת תרכ"ו

ילוזה המת? אמר לו: לא! כי האדם השומר את עצמו כאפן הזה, הוא ראוי לאריכות ימים, וכל שכן לעוה"ב.

ת"ח לאו למגנא וכו': בוא וראה; לא בהנם התקינו הראשונים לתקוע בשופר להוצאת המת מביתו לבית הקברות. אם תאמר, שהוא בשביל המת לכבודו בלבד? לא. אלא שהוא כדי להגן על האנשים החיים, שלא ישלוט עליהם מלאך המות להשטין למעלה, וישמר ממנו.

פתח ואמר וכו': פתח ואמר, "וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם" וגו' (כמדבר י). והסתכלתי: "על הצר" – זהו מלאך המות. "הצורר אתכם" – תמיד, וממית בני אדם, ומבקש להמית את הכל. מהו התקון שלו; "והרעותם" – אם בראש השנה, שהוא יום הדין למעלה, יורד מלאך המות למטה, כדי להסתכל במעשה בני אדם, ולעלות למעלה להסמין עליהם. וישראל, שיודעים שמלאך המות יורד למטה, ועולה למעלה להיות מקטרג עליהם, הם מקדימים לתקוע בשופר ליכב עליו, שלא יוכל להם, ולהגין עליהם.

וכל שכן בשעתא וכו': וכל שכן בשעה שעושה דין והורג בני אדם, ונמצא למטה. וכל שכן בשעה שהולכים לבית הקברות והזורים מבית הקברות, כי בשעה שנשים נושאות רגליהם עם המת, הוא יורד ונמצא לפניהם. שכתוב "רגליה יורדות מות" (משלי ה). שמלאך המות בא לפניהם, בשעת נשיאת רגליהם ללוות המת, כי על כן, גרמה הוה המות לכל העולם, הרחמן יצילנו.

פירוש הסולם פרשת ויקהל עקיפים כח-לד

אמר רבי שמעון: האלוקים וכו': אמר רבי שמעון: האלוקים, דהיינו שנשבע באלוקים. שרוב בני העולם, אינם מתים לפני זמנם, חוץ מאלו שאינם יודעים לשמור את עצמם. כי בשעה שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, נמצא מלאך המות בין הנשים. הוא משום שכן הוא דרכו, משום שפיתה את הוה, ובשבילה גרם המות לכל העולם, שעל כן הוא ממית האדם. והגברים נמצאים עם המת. והמלאך המות נכנס בין הנשים, בהדרך עד בית הקברות.

ואית ליה רשו וכו': ויש לו רשות אז, להמית בני אדם, והוא מסתכל בפניהם של הנראים לפניו בדרך לבית הקברות, משעה שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, עד שהזורים לביתם. ומשום זה, גורם מות לכמה אנשים בעולם מטרם שמגיע זמנם. ועל זה כתוב "ויש נספה בלא משפט" (משלי יג). משום שעולה ומסמין ומוזכר עונותיו של האדם לפני הקב"ה, הוא נידון על אלו העונות ונסתלק מטרם שמגיע זמנו.

באי תקנתיה וכו': שואל: מהו התקון שלו להשמר מפני מלאך המות? ואומר: בשעה שנושאים את המת לבית הקברות, יחזיר אדם את פניו ויעזוב הנשים שיהיו אחר כתפיו. ואם הנשים מקדימים, ילך לאחוריהן, כאפן שלא יתראה עמהן פנים בפנים. ואחר שהזורים מבית הקברות לא יחזור באותו הדרך שהנשים עומדות, ולא יסתכל בהן כלל, אלא יטה עצמו בדרך אחר. ומשום שבני אדם אינם יודעים ואינם מסתכלים על זה, רוב העולם נידונים בדין ומסתלקים מטרם שבא זמנם.

אמר רבי אלעזר וכו': אמר ר"א: אם כן טוב לאדם שלא

כשראה שלא יכול עוד לסבול את גודל הייסורים, אמר: טוב מותי מחיי, ונענה להם והודה על כל אשר דרשו ממנו להודות. ועל יסוד "הודאתו" נגמר דינו למיתה. אך לפי החוק היה צורך שהנסיך יאשר את פסק הדין ויחתום עליו.

כשהביאו את פסק הדין לפני הנסיך, אמר: אני צריך לנסוע ליריד שבמקום פלוני כדי לקנות סוסים, ויודע אני כי יהודי זה הוא מבין גדול בסוסים, ולכן אני רוצה שיחיה עד אחר היריד, ואני ערב בעדו. כשאשוב מהנסיעה אמסור אותו בחזרה לידי הכמרים, ואם גם אז ישפוטוהו למות אהתום על גזר הדין.

הנסיך עשה כן ונסע עם היהודי אל היריד, והיהודי קנה לו סוסים כהפצו. כל הזמן הלכו עם היהודי שומרים לשמור שלא יברח.

באחד הימים ראה פתאום היהודי את עבדו שנעלם מתהלך ביריד. גם העבד ראה אותו ורץ אליו כשמחה, נפל לפניו ארצה ואמר: תהלה לקל שאני רואה אותך פה. שאלהו היהודי: מדוע ברחת מביתי ואיפה היית?

המשך יבוא בס"ד

לעת זקנותו של הרב הקדוש רבי לייב שרה"ם. קיבל עליו הצדיק רבי עזריאל מפולוצק - תלמיד המגיד ממעזריטש, ללוותו בדרכיו ונסיעותיו.

פעם אחת נסעו לווינא, וכשלושה פרסאות סמוך לעיר היתה בית מוניה של י"ש. היהודי בעל בית המוניה היה עשיר גדול, וסרו לשם להתאכסן. שילמו בעד חדר מיוחד ולנו שם.

בבוקר שלה ר' ליב את ר' עזריאל לקרוא לבעל הבית, כשבא לפניו, אמר לו: לך לרחוב הנכרים וקרא לי את פלוני הנסיך, ותאמר לו כי באכסניה שלך יש כעת יהודי בשם ליב בן שרה, והוא מבקש מהנסיך שמייד יבוא אליו.

לגלג בעל הבית ואמר: האם השתגעתי לעשות כזאת? יהודי הבא לאותו רחוב, אינו בטוח שיצא משם חי, והנסיך בן מלכים הוא, ומעולם לא דיבר עם יהודי, ואיך אעז לבוא ולומר לו שיהודי קורא לבוא אליו?

גער בו ר' ליב ואמר לו: הידעת מי אני? אני לייב בן שרה, ואם לא תשמע לי, תתחרט!

באותה שעה נפל פתאום למשכב והיו במצב קשה; שני בניו ואשתו של בעל הבית. ראה האיש שהסכנה גדולה, רץ אל הצדיק ואמר לו: הנני לכל אשר יצוני הרבי, ובלבד שיסיר ממני את המגיפה. אמר לו הצדיק: לך מהרה אל הנסיך, אל תאחר, וקרא אותו אלי, ובני ביתך יתרפאו מיד.

הלך האיש בפחי נפש למקום הסכנה בשליחות מסוכנת כזאת, ובפחד גדול הגיע לרחוב הנכרים, אבל לא אירע לו שום דבר רע. בא להיכל הנסיך, ודפק על השער, ואחד מעבדי הנסיך יצא ושאל אותו מה הפצו. השיב: אני צריך לדבר עם הנסיך. הלך העבד ואמר למשרתי הבית כי יהודי אחד עומד בחוץ ורוצה לראות את הנסיך.

בינתיים עבר שם הנסיך, והמשרתים סיפרו לו כי יהודי אחד אומר שדבר לו אליו. אמר הנסיך: הביאוהו אלי. בבואו, פתח היהודי ואמר: אדוני הנסיך! באכסניה שלי נמצא כעת יהודי זקן ושמו ליב בן שרה, והוא ציוה עלי לקרוא את אדוני שיבוא אליו מייד.

כששמע הנסיך את שמו של ר' ליב נבהל מאוד, ואמר: הנני הולך, הנני הולך: חכה נא מעט עד אשר אתלבש ומייד אלך. השתומם האיש מאוד והנסיך התלבש מהר והלך ברגליו עם היהודי, ולא נסע במרכבתו כמנהגו.

כבואם אל בית היהודי, ציוה הצדיק על בעל הבית שילך לראות את שלום בני ביתו החולים, והוא קרא לנסיך אל הדרו, ודיברו שם ביחידות כמה רגעים.

מיד אחר כך ציוה רבי ליב על ר' עזריאל לחבוש את הסוס, ונסעו משם, ואף הנסיך שב להיכלו.

כשהגיע הנסיך להיכלו והתבונן לכל אשר קרהו, תמה על עצמו למה נבהל כל כך מיהודי ששמו ליב בן שרה עד שרץ אליו, ושלח מיד אנשי החיל לאכסניה וציוה עליהם שיביאו אליו את האיש הזקן המתאכסן שם. אנשי החיל מיהרו לשם אבל כבר לא מצאוהו. הם באו והשיבו לנסיך שאותו זקן נסע כבר לדרכו.

לימים, לפני חג הפסח, נעלם פתאום העבד הנכרי של אותו יהודי בעל האכסניה, ולא ידעו איפה הוא. הכמרים כמובן העלילו על היהודי ששחט אותו לפסח, כדי ללוש בדמו את המצות. מיד הושיבוהו במאסר והתחילו להציק לו ביסורים קשים ומרים, בכדי שיודה שהטא.

שביל לזכור

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. איזה מילה בפרשתנו קרויה גם בלשון זכר וגם בלשון נקבה?

(א) פרוכת. (ב) לוחות. (ג) מראות. (ד) חצר.

ב. על מי אומר רש"י את הפסוק "ולא ניכר שוע לפני דל"?
(א) בצלאל. (ב) אהליאב. (ג) הנשיאים. (ד) הנשים.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן ק"ט

ג. האם מותר לשאוב מים שלנו? לכמה ימים?

א. כן. ב. לא. ג. אפשר אבל יש מצוה לשאוב לכל יום.

ד. האם צריך לסנן את המים שלנו?

א. לכתחילה צריך. ב. בשעת הדחק אין צורך. ג. בדיעבד מותר. ד. נוהגין לסנן.

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש הסולם מהזוהר יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כב אדר	קרח	יז-כב	מח-ס
א'	כג אדר	חקת	א-ה	א-מז
ב'	כד אדר	חקת	ה-ט	מז-כח
ג'	כה אדר	חקת	ט-יג	כו-לד
ד'	כו אדר	חקת	יג-מז	לה-מד
ה'	כז אדר	חקת	יז-כ	מה-נח
ו'	כח אדר	חקת	כא-כח	נט-עב
שבת	כט אדר	חקת	כח-ל	עג-צ

